

[Handelsministeren.]

Hr. Jørgen Jensen er inde på emnet avancestoppets virkning over for rationalisering, når avancestoppet nu forlænges. Det er jo rigtigt, at der her kan komme et konfliktforhold. Det skulle nødigt være således, at avancestoppet virkede hæmmende på rationaliseringsforanstaltninger, men jeg gør dog opmærksom på, at der kan dispenseres fra avancestoploven af monopoltilsynet.

Jeg tror ikke, at hverken hr. Henry Christensen, fru Grethe Philip eller hr. Aksel Larsen stillede særlige spørgsmål til mig.

Jeg konstaterer, at hr. Ømann mener, at vi er meget overensstemmende i tankegangen, og det kan da kun glæde mig. Jo længere vi kan følges ad, des bedre, men det bliver jo ikke nogen forfærdelig lang vej.

Også hr. Ømann var inde på, at der måtte komme en meget stor mængde nye anmeldelser. Som jeg allerede har sagt i mit svar til hr. Jørgen Jensen, er det et af de punkter, jeg meget gerne vil drøfte i et udvalg. Jeg tror, jeg kan komme med afhjælpning af dette forhold.

Der næst ville hr. Ømann gå videre og forbyde vejledende priser og ville stille ændringsforslag herom. Jeg vil gerne sige, at det ligger jo i selve det lovforslag, der er fremsat, at man for så vidt gerne ser vejledende priser ophævet; det er et sigte med lovforslaget. Men vi vil ikke fra regeringens side gå med til noget forbud mod vejledende priser alene af den grund, at det inden for visse brancher er en praktisk nødvendighed, for at de kan administrere deres forretning.

Hr. Ømann sagde ligeledes, at han gerne så en bemyndigelse til monopoltilsynet ifølge det i dag fremsatte lovforslag til at nedsætte honorarer. Det er ikke nødvendigt, fordi en sådan bemyndigelse til monopoltilsynet allerede foreligger. I kraft af prisindseendeloven kan monopoltilsynet foranstalte undersøgelser, og hvis det finder urimelige honorarer, kan det nedsætte disse.

Endelig var hr. Ømann også inde på spørgsmålet om en afgrænsning, en fornuftig definition af de tjenesteydelser, der omtales i lovforslaget. Også på dette punkt har jeg nogle oplysninger at give det udvalg, der vel træder i funktion i aftenens løb.

Hr. Sigsgaard var absolut den mindst

tilfredse med lovforslaget, som han gerne så gjort permanent. Det gør regeringen altså ikke. Vi har foreslået udløbsdatoen den 1. november i tillid til, at regeringens øvrige økonomiske politik til den tid er slået igennem.

Jeg kan heller ikke tiltræde hr. Sigsgaards tankegang, at hvis man blot får bevillingerne store nok, kan man gøre alt. Man kan ikke leve i et samfund, hvor den ene halvdel er betalt af staten for at kontrollere den anden, og jeg må tage afstand fra det. Enhver rimelig bevilling til monopoltilsynet til at udøve sin virksomhed skal naturligvis gives.

Hr. Sigsgaard var inde på spørgsmålet om reklamelotterier, som jeg tror jeg kan lade ligge ved denne lejlighed, og spurgte mig sluttelig, hvor mange anmeldelser vi mener der kan blive tale om. Svaret herpå må vistnok være, at man ikke ved det, da man ikke ved, i hvilken udstrækning de vejledende priser bruges i erhvervslivet, kun at det er i stor udstrækning.

Jeg takker altså for denne rimeligt villige førstebehandling fra alle ordførerne og ser hen til, håber jeg, en invitation til et samråd med udvalget.

Per Hækkerup: Vi kan naturligvis godt forstå, at det ikke er muligt for en regering, der har siddet i 13 dage, tror jeg det var —finansministeren gentog det nogle gange— at have alting forberedt og alting klart. Derfor var det også, jeg spurgte om, hvorvidt det så ikke var muligt, at man kunne offentliggøre den hemmelige protokol med de 45 punkter. Selv om man ikke kan forvente, at disse punkter skal kunne være udformet i lovforslag eller i paragraffer, så ville det dog være en god vejledning for offentligheden og for drøftelsen af og vurderingen af denne regerings politik, om man kunne få dette protokollat eller denne aftale, hvad man nu vil kalde det, som vi forstår der findes, offentligt tilgængeligt.

Vi har som sagt givet tilslutning til de to lovforslag, der ligger her, men når statsministeren siger, at det er dog ejendommeligt, at man netop i dag kan tale om, at det ser ud til, at regeringens politik skulle vende sig ensidigt mod lønmodtagerne, så tror jeg, at statsministeren må indstille sig på, at lønmodtagerne finder ikke, at en